

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΖ' (ΕΞΑΜΗΝΟ Β')

Σάββατο Ἀθήνα, 17 Ὀκτωβρίου 1920

ΑΡΙΘ. 706 (ΦΥΛ. 16)

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Α. Π. Τ. Ὁ θάνατος τοῦ παλληκαριοῦ.
Κ. Γ. ΚΗΡΥΩΤΑΚΗΣ: Εὐγένεια - Γυρισμός.
ΨΥΧΑΡΗΣ: Κοιτάζω.
ΙΟΥΛΙΑ ΠΕΡΣΑΚΗ: Ἑλληνας ἑργάτης.
ΜΙΧ. ΘΕΡΒΗΤΗΣ — Κ. ΚΗΡΩΝΙΟΣ: Δὸν Κιχώτης
(συνέχεια).

Ο ΝΟΥΜΑΣ: Φαινόμενα καὶ πράγματα.
ΔΟΡΑ ΜΟΡΤΣΟΥ: Πόθος.
ΑΠΟ ΒΑΘΜΑΔΑ ΣΕ ΒΑΘΜΑΔΑ: Νεοελληνικὴ φι-
λολογία. — Ἑνὴ φιλολογία. — Θεατρικά. — Ἡ
Κοινὴ γνώμη. — Χωρὶς γραμματόσημο.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΠΑΛΛΗΚΑΡΙΟΥ

Ἔτσι τὸν κλάψαμε τὸν πεθαμένο βασιλιά,
κ' ἔτσι τὸν ἔκλαψε κι ὁ Ἑλληνικὸς λαός. Ὁ
θρόνος τοῦ Διγενῆ Ἀκρίτα ποὺ πάλαιψε μὲ
τὸ Χάροντα

στά μαρμαρένια ἀλώνια

Ξαναγύρισε ὀλοζώντανος στὴ λαϊκὴ φαντασία
τὶς μέρες ποὺ ὁ λεβεντονιὸς ἀγωνιζότανε παλ-
ληκαρίσια στὸ μοιραῖο κρεββάτι μὲ τὸν Ἀκα-
ταδάμαστο, κι ὅταν, τὸ θρυλικὸ πιά παλληκά-
ρι, παράδωσε τ' ἄρματα, ὁ λαὸς μὲ τέτιους στί-
χους θάκοιλούθησε τὸ ξόδι του:

Καβάλλα πάει ὁ Χάροντας
τὸ Διγενὴ στὸν Ἄδη....

Μὰ δὲ στάθηκε μόνον στὴν ἀρρώστια καὶ
στὴν ἀγωνία παλληκάρι ὁ πεθαμένος βασιλιάς.
Στάθηκε καὶ στὴ ζωὴ του παλληκάρι κ' ἔκαμε
τὴ ζωὴ του ὑπόδειγμα ἠθικῆς καὶ τιμιότητος.
Ἀγάπησε, καὶ δὲν ἔκρινε ντροπερνὰ τὴν ἀ-
γάπη του σὰν ἔγκλημα. Τὴν ἔβγαλε περήφανα
στὸ φῶς καὶ λεβέντικα τὴ διαλάλησε. Καὶ σὲ
περίσταση κρίσιμη, ποὺ ὁ τελευταῖος μαουνιέ-
ρης νεόπλουτος, θὰ σοῦ ταμπύρωνε τὴν ἀτι-
μία καὶ τὴν ἀναντρεία του πίσω ἀπὸ τάχα «Κοι-
νωνικὴ θέση» καὶ ἀπὸ «ὕλικα συμφέροντα», αὐ-
τὸς τὰ περιφρόνησε ὅλα, καὶ καταγωγὴ καὶ πε-
ριουσία καὶ Θρόνον ἀκόμα, καὶ φέρθηκε σὰν τί-
μιος ἄντρας, — ἂ θέτε ἀκόμα, φέρθηκε βασι-
λικά.

Μπρὸς τὸ νύσκαφτο τάφο ἐνὸς τέτιου ἀλη-
θινοῦ παλληκαριοῦ, ἡ δημοκρατικὴ ψυχὴ ναρ-
κώνεται γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ οἱ σοσιαλιστικὲς
ὀρμὲς εὐλαθητικὰ παραμερίζουν — γιὰτὶ ἕναν
τέτιο λεβέντη καὶ ἱποτικώτατο βασιλιά ἀξίζει
νὰν τὸν συμπαθεῖ κανεὶς ζωντανὸ καὶ νὰ τὸν
κλαίει πεθαμένο...

Α. Π. Τ.

ΑΠΟ ΤΑ ΒΡΑΒΕΜΕΝΑ ΣΤΟ «ΦΙΛΗΔΕΛΦΕΙΟ»

ΕΥΓΕΝΕΙΑ

Κάνε τὸν πόνο σου ἄρπα.
Καὶ γίνε σὰν ἀηδὼν,
καὶ γίνε σὰ λουλουδί.
Πικροὶ κι ἂν εἶναι οἱ χρόνοι,
κάνε τὸν πόνο σου ἄρπα
καὶ πέ τρε τραγοῦδι.

Μὴ δέσεις τὴν πληγὴ σου,
παρὰ μὲ ροδοκλώνια.
Λάγνα σοῦ δίνω μῦρα
— γὰ μπάλαμο — κι ἀφιόνια.
Μὴ δέσεις τὴν πληγὴ σου,
καὶ τὸ αἷμα σου, πορφύρα.

Λέγε στοὺς θεοὺς «νὰ σβύσω»,
καὶ κράτα τὸ ποτήρι.
Κλάτσα τὶς μέρες σου δντας
θὰ σοῦναι πανηγύρι.
Λέγε στοὺς θεοὺς «νὰ σβύσω»,
καὶ λέγε τὸ ἀγαπώντας.

ΓΥΡΙΣΜΟΣ

Στὸν ποιητὴ Μαλακῶση

Γέλιο ἱλασμοῦ, Σαρωνικέ, πάντα μεγάλε, ποὺ δρομεῖς
τοῦ πλοίου μας εὐλογία,
ὅμοια ἢ γαλήνη σου βαθεῖα κι ὅμοια βαθεῖα θάκοιμε
ἔδω τὴν τρικυμία. (μεῖς)

Κάτου ἀπ' τὴν πάχνη ἀναρριγῆ, μὲ τοῦ κορμοῦ της
νωχέλεια, περιστέρα (τὴν ὄρη)
ἢ Ἀθήνα, κ' ἠδονεύεται καὶ σὰ νυμφίον ἀκαρτερεῖ
τὸν ἥλιον ἀπὸ πέρα.

ἔλνει, ποὺ αἰθρίασεν, ὁ οὐρανὸς χήτη τοῦ Πήγασου,
τοῦ Παρθενῶνα μοῖρα, (Ξανθὴ
ποτήρι καὶ Ξανόστραφα τὸ κρέμει ὁ Δίας γιὰ νὰ χυθεῖ
τὸνειροφῶς πλημμύρα.

Ἄσωτο φτάνω ἐγὼ παιδί πάλι σὲ σᾶς νὰ λυγιστῶ
στὴν αἶρα σὰ λουλουδί,
χάμα, οὐρανὸ καὶ θάλασσα τῆς Ἀττικῆς, ποὺ σᾶς
τὰ πάντα, τὸ Τραγοῦδι. (Χρωστῶ)

Κ. Γ. ΚΗΡΥΩΤΑΚΗΣ